

ЕДНА ГОДИНА С АТД ЧЕТВЪРТИ СВЯТ – ЗАЕДНО ЗА ДОСТОЕН ЖИВОТ

Posted on 8 December 2021

Снимка © Мария Дачева

Диана Тодорова разказва за преживяванията и размислите си по време на годината за опознаване на доброволческия корпус на международното движение [“АТД Четвърти Свят”](#) в България.

Как се срещна с движението “АТД Четвърти свят – заедно за достоен живот” в България?

За първи път се срещнах с “АТД Четвърти свят” в Пловдив, квартал Столипиново. Беше в началото на 2020 година. Включих се в инициативата [“Мобилно Училище Столипиново”](#) като доброволец и ежеседмично съдействах в провеждането на артистични занимания с децата от най-

маргинализираната територия в квартала. По това време живеях в Испания и бях в България, само за няколко месеца.

Какво те накара да искаш да се включиш?

Винаги съм харесвала работата с деца, но заниманията в Столипиново ми се сториха наистина необикновени. Въпреки очевидно тежкия живот, който семействата там водят, лишенията, с които ежедневно се срещат и отношението, срещу което трябва да се борят, техните надежди не угасваха. Децата толкова искрено се радваха всеки път, когато ни видят, а родителите им не пропускаха да разменят по някоя любопитна дума с нас.

Снимки © Мария Дачева

Малко преди да замина отново за Испания, проведохме среща с Вероник и Беноа, дългогодишни членове на движението "АТД Четвърти свят", които работеха от пет години в България. По това време мисията им беше да положат основите на движението в София. Целта беше да се запозная по съществено с мисията мутук и по света. Предложиха ми, ако съм заинтересована, да стана постояннен член на доброволческия корпус и обясниха какво означава това.

Останах силно впечатлена. В този момент от живота ми, бях решила да се отдам на кауза, нещо, което да ме накара да почувствам, че съм на мястото си, и от моя потенциал има смисъл. Съпротивата на "АТД Четвърти свят" срещу крайната бедност, рамо до рамо с хора попаднали в такава ситуация, ме остави без дъх. Изуми ме и международното измерение на движението и как крайната бедност съществува навсякъде, дори където не подозираме. Нямах съмнение, че искам да се включа!

В какви дейности се включи като постоянен доброволец?

Годината беше изключително разнообразна. Една от важните инициативи на движението е **“Улична библиотека”**. Екипът ни в България организира една в София, кв. Захарна фабрика. Всяка събота заедно с приятели на движението ходихме в квартала и четяхме книжки с малчуганите. Завързвахме разговори с техните семейства. Паралелно винаги предлагаме артистично занимание и спортна игра, които подготвяхме предварително. Предвид пандемията трябваше да сме доста изобретателни и предпазливи.

Подобна беше организацията и в инициативата **“Мобилно училище Столипиново”**. Там артистичната работилница беше отговорност на Магдалина Ръжева от **“Детска архитектурна работилница”**. Нашата роля беше да създаваме връзки със семействата и да изграждаме мостове с училището в квартала.

Поради пандемията инициирахме и **“Работилници за дигитално приобщаване”** с бездомни, настанени в кризисен център в София и в убежището на една от нашите приятелски неформални групи – **“Храна, не война”**. Постепенно тези срещи преминаха в дискусии, обвързани с крайната бедност и съпротивата срещу нея.

Няколко пъти бях част и от организацията на **“Празник на споделените таланти”**. От както съм в екипа, проведохме два празника в квартал Столипиново и три в Захарна Фабрика. Неповторимо изживяване! Събира хора от различни сфери на живота и ги обединява в един ден, изпълнен с усмивки и креативност.

Снимка © Мария Дачева

Сравнително често организирахме и срещи на приятелите на движението. В една от тях Вероник и Беноа проведоха **“Форум - театър”** на тема предрасъдъците, които срещаме, за това че общуваме с хора, в крайна бедност.

Паралелно имах възможност а от време, на време да използвам и умения си за графичен дизайн. Освен организирането на различни работилници и срещи към тях рисувах карти, плакати, листовки и други материали за споделяне на дейността ни. Едно от любимите ми творения е последният плакат за „**Празник на споделените таланти**“ на Захарна Фабрика.

Годината за мен завърши с подготовката по отбелязването на "17

Октомври – Световен ден за преодоляване на крайната бедност”.

Заедно с приятели на движението, хора живеещи в крайна бедност и децата от уличните библиотеки създадохме едно незабравимо тридневно изживяване за всички ни.

Като част от движението кои от лицата на бедността в България откри за тази година? Какво научи?

Никога не съм гледала на бедността само като финансова, но измеренията, които обсъждахме в “АТД Четвърти свят”, разшириха многократно миогледа ми. Срегнах се със страхотни хора, попаднали в ситуация на крайна бедност. Доста от тях измамани от близки, роднини, работодатели, система. За мен злоупотребата с тяхното доверие беше шокираща и неочаквана. Да си очевиден как ежедневно тези хора се борят за неща, които повечето от нас приемаме за даденост, граничи с абсурд. Преди смятах, че трябва да разчиташ само на себе си, че е важно да си силен, да се справяш сам, да не показваш слабостите си. Разбрах колко вредно е това поведение, и за мен и за близките ми. То винаги поставя околните в позицията на слаби, създава игра за контроли надмощие, което разболява човешките взаимоотношения. Да се чувстваш слаб, уязвим е нормално, а да помолиш за помощ е важно за равновесието в света, който изграждаш.

Осъзнах, че крайната бедност е продукт на обществото, и ценностите, които то толерира. Вярвам, че сме способни да я изкореним, ако станем по-човечни и действваме заедно.

Сещаш ли се за специален момент, който би споделила?

Един от любимите ми моменти бе при организирането на първия празник в Захарна фабрика. Бях в екипа от месец. Пандемията беше в началото на втората си вълна, имаше много неясноти около организирането на публични събития и бях доста притеснена. Но още при самото пристигане, всички малчугани се хвърлиха да ни помагат и така обърнаха тревожността ми във вдъхновение. Специално впечатление ми направи отзивчивостта на едно от децата от “Улична библиотека”, баща му и чичо му. Въпреки че, не ни познаваха, като разбраха какви са намеренията ни, се притекоха на помощ. Съдействаха с озвучаването, с монтирането на банера, с даването на електричество, с каквото можеха. Беше изумително!

Бъдейки част от доброволческия корпус, как разбираш ангажираността му?

Изключително комплексно. Основната роля на членовете на корпуса е да свидетелстват за живота на хората в крайна бедност и заедно с тях да изграждат бъдещо общество, което не пренебрегва, не изоставя и не малтретира. Комплексността идва от неограничените възможности това да бъде сторено. Важно е да си на разположение, отворен за всяка нова идея, но да си добре стъпил на земята и да знаеш кое е наистина постижимо, в кое си заслужава да се хвърлиш веднага и кое може да чака. Важно е да можеш да водиш, но да можеш и да следваш. Смятам също за съществено да си и много наблюдателен, съзнателно да виждаш как твоето присъствие променя средата около теб и да не очакваш големи бързи резултати, търпеливо да отчиташ всяка малка крачка.

По какви начини виждаш това, което предлага движението АТД Четвърти свят – заедно за достоен живот води до промяна в животите на хората? Какви промени донесе за теб?

Една от жените с тежък живот, с които ежеседмично си общуваме, сподели че съществуването на движението я вдъхновява. Попаднеш ли в ситуация на крайна бедност, имаш чувството, че си в омагьосан кръг, от който няма измъкване. Да действаш заедно с хора за по-доброто бъдеще за всички, подхранва вярата, че промяната е възможна. И за мен е

впечатляващо, че на много места по света, има хора, рамо до рамо с най-изоставените, търсещи решения заедно за преодоляването на крайната бедност. Мисля, че след тази година съм много по-чувствителна към страданията на другите, по-непримирима към несправедливостите, пред които животът ни изправя. Това промени начина, по който искам да живея – съзнателно, с любов, с разбиране към хората около мен. Оцених важноста да споделя живота си и да се стремя да съм малко по-добра всеки ден.

Сега избираш да се върнеш отново към професията си. Имаш ли различен поглед към архитектурата?

Не се бях замисляла преди. Започнах да си задавам въпроси за социалните жилища и за начините, по които техните ползватели биха могли да участват в проектирането. Имам също доста интересни размисли върху града, като убежище. Как улиците, по които ежедневно вървим, за много хора всъщност са дом. Със сигурност тепърва ще открия промяната в начина, по който проектирам пространства и общувам с хората около себе си. Беше интензивна година, смятам че от дистанция ще имам възможността в дълбочина да осмисля всичко случило се. Едно е сигурно, следите от споделените мигове, разговорите, рисунките, игрите ще останат завинаги в сърцето ми.

[← Previous](#)
